

και εξεγέρσεως.

— Γιατί άσχολούνται άκόμη με μένα και με τις υποθέσεις μου ; είπε. Τι άλλο θέλουν από μένα ; Έγώ δέν περιμένο πειά καμμιά καλωσύνη άπ' την άνθρωπινη δικαιοσύνη.

Και όπό την στιγμή έκείνη τόν έκυρίευσε ένας μεγάλος φόβος. 'Ο φόβος μήπως άθωωθή και άρσθή έλεύθερος. Θά έπρεπε έτσι να φροντίσει να βρή δουλειά και να εργάζεται για να κερδίσει τό ψωμί του. Θά έπρεπε να έλθη σέ επικινδύνη μέ τους άνθρώπους και με την κοινωνία. Θά ξανάβλεπε τόν κόσμο με τις πολυτέλειές του, τις διασκεδάσεις του και τις χαρές του, αυτός τό άπόκληρος, ό δυστυχισμένος. Θά παρακολουθούσε την ευτυχία των άλλων, έκείνων που έχουν μία οικογενειακή έστία, αυτός τό όποιου η οικογένεια είχε καταστραφή με τόσο δραματικό τρόπο.

“Ω, όχι ! Προτιμούσε να μείνη μακριά άπ' την βιοπάλη και τους πειρασμούς της : «Άς με άφίσουν ήσυχον έδώ που βρισκομαι», έλεγε. Δέν ζητούσε τίποτε άλλο παρά την ήσυχία, την σιωπή και την λήθη. Αυτά άποτελούσαν πειά τόν μόνον πόθο της ζωής του.

Παρεκάλεσε, φώναξε, έπέμεινε. 'Αλλά κανένας δέν έδωσε προσχή στις διαμαρτυρίες και τις παρακλήσεις του. 'Όπως την άλλη φορά είχε ριχθή στην φυλακή έξιλαστήριο όθμα τό γούτρον της 'Αστυνομίας έτσι και τώρα τόν έδραχναν στην βιοπάλη έξιλαστήριο όθμα τό γούτρον της δικαιοσύνης.

“Έγινε η άναθεώρησης, κηρύχθηκε άθώως και βγήκε από την φυλακή. Και τότε άρχισε γι' αυτόν ένα μαρτύριο, μεγαλείτερο, φρικότερο, τό μαρτύριο της πείνας, των κακουχιών, της άβλιότητος.

Γύριζε μέρα - νύχτα ζητώντας εργασία, έστο και την πιο ταπεινοκή, την πιο βαρειά, την πιο σκληρή. 'Αλλά δέν ευρίσκε πουθενά. 'Όλοι τό έκλειναν την πόρτα.

Και όμως ήταν άθώως. 'Αλλά οι άνθρώποι μόλις τόν έβλεπαν έλεγαν μεταξύ τους :

— Δέν τόν θυμάσαι ; είναι αυτός που σκότωσε τό κοριτσάκι του... και έπειτα άθωωθήσε... ποιάς έξέρε με τί τρόπο.

Μιά μέρα κοιρασιμένος πειά από την χωριά άποτέλεσμα περιπλάνησι τό φώναξε :

— Φθάνει πειά ! “Αχ ! καλύτερη, χίλιες φορές καλύτερη η φυλακή !

Και μετά την πρώτη αυτή σκέψη έκανε μία δευτέρα :

— «Πρέπει να ξαναγυρίσω έκεί κάτω. Με κάθε τρόπο πρέπει να γυρίσω στην φυλακή !»

Και τότε άρχισε να τριγυρίζει στό καλή τό μέρη, στην παλιά του γειτονιά, έκεί όπου είχαν ζήσει και είχαν πεθάνει τό «θού άγαπημένα άγα πλάσματα» τό δπως όνόμαζε πάντα την γυναίκα και την κόρη του.

“Όταν αντίκρισε τά παράθυρα τό δωματίου όπου είχε ζήσει τόσα χρόνια άγωνίας και λαχτάρας τό ήσαν κλάμματα. “Έκλαψε, έκλαψε, ώρα πολλή... “Έπειτα με μία άπότομη κίνηση ορθώθηκε, τέτνωσ άπαιτητικά την γροθιά του προς τόν ουρανό και διευθίνθηκε προς τό μαγαζι της μανάβισσας, αυτής που στην δική του κατέθεσε ότι τόν είδε να κακομαχαρίζεται την γυναίκα του και ότι ήταν βεβαία πως μισούσε τό κοριτσάκι του.

Μπήκε μέσα στό μαγαζι της, άρπαξε ένα σίδερο που βήκε πρόσχειρο μπροστά του και με καταπληκτική ψυχραιμία, την χτύπησε στό κεφάλι και την άφηνε στον τόπο !

“Έπειτα βγήκε έξω και περίμενε να τόν συλλάβουν. 'Αλλά ό δρόμος ήταν έντελώς έρημος.

— Τι άτυχία, έψιθύρισε.

Και με βήμα άργό άπομακρύνθηκε...

“Όταν άνεκαλύφθη τό έγκλημα όλοι άπόρησαν.

— Έγκλημα μεθοδικά ώργανωμένο, μπ' έκτελεσμένο, είπαν.

— ‘Ο κακοήγος έφρόντισε να λάβη όλα τά μέτρα του για να μήν άνακαλυφθή !...

‘Ο υπάλληλος όμως τό φαρμακείου είπε ότι είχε ιδη έναν άλήτη έξω άπ' τό κατάστημα της μανάβισσας, και έδωσε τά χαρακτηριστικά του.

“Έπειτα από λίγες ώρες τά άστυνομικά όργανα συνέλαβον τόν χήρο, ό όποιος άπ' την πρώτη στιγμή όμολόγησε ότι αυτός διέπραξε τό έγκλημα.

— Ναί, έγώ τόν έσκότωσα ! είπε άφοβα. Στείλτε με πάλι στην φυλακή... η καλύτερα στην λαιμητόμο !

‘Αλλά η όμολογία του άκριβώς έκείνη, έν συνδυασμώ με τό παρελθόν του και με την δικαστική πλάνη που είχε γίνει πρό έτών ενός βόρος του, συνετέλεσαν ώστε να μήν τόν πιστεύει ούτε τώρα κανείς.

— Τά λέει σκοπίμως για να τόν στείλουν πάλι στην φυλακή. Τάχει χαμένα ό καυμένος, και δέν ξέρει τί να κάνει. Γι' αυτό προτιμάει να γυρίση στην φυλακή, έλεγαν όλοι.

“Έτσι σκέφθηκαν και οι ένορκοι και παρά την έπιμονή του και τις βεβαιώσεις του, τόν κήρυξαν άθώο !

Και τόν άφησαν πάλι έλεύθερο, έρμαιο της κακομοιριάς του, να γυρίζη άλήτης άστεγος, χωρίς ψωμί, χωρίς μία γωνιά που να γείρη τό κεφάλι του, χωρίς σκοπό, χωρίς προορισμό, μόνος, παντέρημος, άπόκληρος, περιφρονημένος από όλους μακριά άπ' την φυλακή που δέν δεχόταν να τόν φιλοξενήση σε μία σκεπτική γωνιά της !...

Paolo Teglio

ΤΟ ΓΡΑΦΙΜΟ ΚΑΙ Ο ΧΑΡΑΚΤΗΡ

ΗΣΑΝ ΤΡΕΛΛΟΙ ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ;...

‘Η γραφολογία, ός γνωστόν, έχει εξελιχθή σήμερα σε πραγματική έπιστήμη. Έκείνο δέν πού άσασχολεί τους γραφολόγους περισσότερο από όλα είναι ό γραφικός χαρακτήρ των μεγάλων ανδρών.

‘Ο Δομπρόζο, ό διάσημος ψυχίατρος και φρενολόγος, ό όποιος άσχολήθηκε πολύ με την γραφολογία, λέγει ότι στον γραφικό χαρακτήρα όλων των μεγαλοφυών ανδρών βρισκεί όμοιότητες με τόν γραφικό χαρακτήρα των φρενοπαθών. Λόγου χάριν ό γραφικός χαρακτήρ του Δουμά, τό Γκιζώ, τό Ούσσά, τό ‘Ωζεά, τό ‘Μπαίσε, μόιάζει υπερβολικά με τόν χαρακτήρα ενός φρενοπαθούς και έπιληπτικού όνόματι Μπατσιγκαλούτι !...

‘Η όμοιότης αυτή τό γραφικού χαρακτήρος των μεγαλοφυών και των φρενοβλαβών οδηγεί τους ψυχολόγους να βγάδουν συμπεράσματα πολύ λίγο τιμητικά για τους πρώτους. Διότι είναι πλέον άναμνησίβητον ότι ό γραφικός χαρακτήρ ενός ανθρώπου, είναι ό καθρέφτης τό χαρακτήρος του. ‘Απόδειξεις δέ τούτου είναι και τό ότι ό γραφικός χαρακτήρ ενός ανθρώπου δέν μένει ό ίδιος σε όλη του την ζωή, αλλά μεταβάλλεται.

‘Ο Μπωκτελαίρι φημιζόταν για την οικιλία τό γραφικού του χαρακτήρος τόν όποιο άλλαζε διαρκώς.

‘Ο μέγας μουσουργός Βάγνερ είχε κανονικώτατον και καλλιγραφικώτατον χαρακτήρα, έργασε δέ πάντοτε σε χαρτί άρροματιωμένο με άρωμα ρόδων. ‘Επίσης ό Βικτωριέν Σαρδού έγραφε σε ειδικό χαρτί, που κατασκευαζόταν επίτηδες γι' αυτόν. ‘Ο Έδγαρ Πόε έγραφε σε χαρτόνια στενά και υπερβολικά μακριά.

‘Ο Χάινε, ό Μίλτων και ό Ροσσίνι έγραφαν ξεπλωμένοι στό κρεββάτι τους.

‘Ο Γκερράρτζι έγραφε σε μεταξωτό χαρτί και ήταν υπερήγρος για τόν ώραίο και κανονικό γραφικό του χαρακτήρα.

‘Ο Μπετόβεν είχε άπείσιον γραφικό χαρακτήρα και έντελώς δυσανάγνωστον.

Πιο καλλιγράφοι από όλους τους μεγάλους συγγραφείς ήσαν ό Φενελόν και έπειτα ό Ρουσσώ, ό Λαρταίνος, ό ‘Αλφρέντ ντε Μυσσέ και ό μέγας παιδαγωγός Σπένσερ. ‘Επίσης ώραιον χαρακτήρα είχαν ό Δεοκάρνι, ό Τουρκουώτος Τάσσο, ό Μαντζόνι και ό ‘Αλφιέρι.

Οι μεγάλοι στρατηγοί της ιστορίας ήσαν όλοι σχεδόν κακογράφοι προεξάρχοντος τό Μεγάλου Ναπολέοντος, ό όποιος πώς ήταν μέγας σε όλα του ήταν και...μέγας κακογράφος, ό μεγαλείτερος ίσως από όλους !...

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΑΝΤΟΣ ΚΛΕΒΟΥΝΙ..

“Άς παμηγορηθούμε... Καταχρήσεις και παληανθρωπικές γίνονται σ' όλο τόν κόσμο.

Στό Παρίσι πήγε τελευταίος κάποιος βουλευτής στό ύπουργείο των ‘Εσαστερικών και είπε τό ύπουργού :

— Κύριε ύπουργέ, έχομαι να ζητήσω την συνδρομή σας για την κυρία Π... χήρα ενός παλιού συναδέλφου μας. ‘Ο συνάδελφός μας πέθανε φτωχός κι 'η χήρα του σχεδόν πεινά !...

Γεμάτος συγκίνηση ό ύπουργός παρέδωσε 500 φράγκα στό βουλευτή και ύποσχέθηκε να έσασραλίση και μηνιαίο βοήθημα για τή χήρα, όπερ και έπραξε.

‘Εξάσρα δμως ό κ. ύπουργός έμαθε μία μέρα, κατά τύχη, πως «η φτωχή χήρα» είχε...πεθάνει πριν από έξη χρόνια !

“Όταν λοιπόν μετά μερικές βδομάδες πήγε πάλι ό περιφημος παθη τό έθνονος να «θίξη» τό μηνιαίο βοήθημα της χήρας, ό ύπουργός τό είπε λυπημένος διήεν :

— Κύριε βουλευτά, έχω να σας άναγγείλω μία θλιβερή είδηση !

— Ποιάν, κύριε ύπουργέ !

— ‘Η χήρα κυρία Π...πέθανε...πριν από έξη χρόνια !

Και πριν προλάβει ό καταχραστής βουλευτής να συνέλθη, ό ύπουργός έπρόσθεσε σαρκαστικά :

— Πάρτε τώρα τό τελευταίο αυτό πεντακοσάρικο για να της πάτε άνθη στον τάφο της, αφού την έσυμπαθούσατε τόσον πολύ !

ΣΚΕΨΕΙΣ

— Εύκολώτερο είναι να γίνης τίμιος παρά άτιμος.

— ‘Όταν ένας άνδρας γελάει όπου σταθεί κι' όπου βρεθεί, να καταλάβετε πως η γυναίκες τόν εκαναν να κλάψη πολύ.

— ‘Η υπερβολική έξυπνάδα ενός ανθρώπου μάς κάνει συχνά να τόν συχαίνουμε.

— Την άγάπη την αισθάνεται δυνατά και έντονα μονάχα εκείνος που δέν την έκμιστηρεύεται στην γυναίκα που άγαπάει.

